

Đề bài

Tả con đường
quen thuộc từ nhà
em tới trường.

Bài làm

Đã sáu giờ ba mươi rồi. Em khép vội cánh cổng, cùng Hoa rảo bước trên con đường đến trường, chỉ lo trễ học. Cả hai đều cố gắng vượt lên những người khách đi đường, không dám nhờn nhờ như các lần trước.

– Sáng nay Hoa làm gì mà đến trễ vậy?

– Trước lúc đi làm, mẹ mình bảo cho heo ăn rồi hãy đi học. Nội cảm nóng quá phải ngồi chờ cho nó nguội. Đổ cho heo ăn xong là mình tất tả đi ngay. Nóng cả ruột!

Biết Hoa đi muộn vì có một lí do hết sức chính đáng em không nỡ trách Hoa, trái lại càng thương bạn hơn. Đã bốn năm rồi, em và Hoa cùng học một lớp, cùng sánh vai nhau trên con đường quen thuộc này ngày hai lượt đi, về. Con đường đã in không biết bao nhiêu dấu chân của hai đứa. Có lần Hoa nói với em: “Mình có thể nhắm mắt đi một mạch từ nhà tới trường mà không hề vấp ngã đấy”. Em vội nói ngay: Mình cũng vậy. Hoa biết không, cả ba chúng mình đều là bạn thân của nhau. Mình hiểu Hoa, cũng như Hoa hiểu con đường và ngược lại. Có phải không nào?

Con đường là biểu tượng của quê hương, là sợi dây gắn bó tình cảm của mọi người trong tình làng nghĩa xóm. Nhà thơ Đỗ Trung Quân thật có lí khi nói rằng “Quê hương là đường đi học”. Vâng! Quả đúng như vậy. Con đường rợp lá me bay này không phải là con đường nhựa thẳng tắp láng bóng như các con đường ở thị thành. Nó chỉ là con đường đá đỏ bình thường như mọi con đường khác ở những làng quê. Đối với chúng em, nó là quê hương, gần gũi, thân thiết biết nhường nào. Chẳng có ngày nào, lũ chúng em không đặt những bước chân nhỏ xíu của mình lên mặt đường đầy ổ nhà, ổ trâu của nó. Mặt đường chỗ nào phẳng lì như mặt sân phơi, chỗ nào mấp mô uốn lượn như sóng nước mặt hồ khi gió nhẹ, chỗ nào đá to, đá nhỏ, em đều thuộc như lòng bàn tay. Bởi vậy mà con đường trở thành một người bạn đáng yêu nhất của chúng em.

Con đường này là trục giao thông chính liên xã. Đoạn dẫn chúng em tới trường lại nằm ở khu trung tâm nên thường tấp nập xe cộ và người qua lại. Hai bên đường, những cây me tây lâu đời tỏa bóng xuống lòng đường mát rượi. Hàng cột điện cao thế như những cột chống trời, đem ánh sáng văn minh về cho các làng xã trong vùng. Bên cạnh những nhà lá nhà tôn, còn có những nhà lầu, chạy dài hai bên trục lộ. Đây đó những tiệm tạp hóa, tiệm uốn tóc, quán giải khát, cà phê... mọc lên với những bảng hiệu đủ màu trông như những dãy phố ngoài thành thị. Khung cảnh buổi sáng mai trên đoạn đường này thật là đông vui. Thỉnh thoảng xe ô tô chở khách, chở hàng lăn vội trên đường, để lại những đám bụi dày đặc. Khách đi đường phải nép vào những góc me già chờ bụi tan.

Mới đây, trong chương trình phát triển nông thôn, nghe nói trục đường liên xã này sẽ được sửa chữa tôn tạo lại. Đường sẽ được tráng nhựa trong ngày mai. Ôi con đường thân yêu của chúng em rồi đây sẽ đẹp hơn, sẽ không còn những ổ voi, ổ gà mấp mô lượn sóng như bây giờ. Nắng, mưa, gió, bão sẽ không còn “cơ hội” ngăn cản bước chân chúng em đến trường.

Tương lai rực rỡ đến với con đường và với cả chúng em trong một niềm tin và hy vọng của cuộc sống mới: “Trống đã điểm, tạm biệt con đường, chúng em vào học nhé!”

Linh Thảo